

ת"פ 12967/10/21 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 12967-10-21 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

ת"פ 16918-12-21 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

לפני כבוד השופט שמאי בקר

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד אסתי קופולביץ'

תביעות, תל אביב

נגד

הנאשם

פלוני (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד מוטי אזולאי

גזר דין

העובדות

1. הנאשם, (להלן: הנאשם) הורשע על פי הודאתו בעובדותיהם של שני כתבי אישום.

האחד, כתב אישום במסגרת ת"פ 12967-10-21 (להלן: כתב האישום הראשון), הורשע הנאשם בעבירות של הטרדה באמצעות מתקן בזק (ריבוי עבירות) לפי סעיף 30 לחוק התקשורת (בזק ושידורים) תשמ"ב - 1982 (להלן: חוק התקשורת) בשני אישומים שונים, איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), ובפגיעה בפרטיות - בילוש או הטרדה אחרת - לפי סעיף 2 (1) לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א - 1981.

כתב אישום נוסף, הלא הוא ת"פ 16918-12-21 (להלן: כתב האישום השני), שם הורשע הנאשם בעבירות של הטרדה באמצעות מתקן בזק (ריבוי עבירות) לפי סעיף 30 לחוק התקשורת, הפרת צו בית המשפט שנועד להגן על אדם (ריבוי עבירות) עבירה לפי סעיף 287 (ב) לחוק העונשין, איומים (ריבוי עבירות) לפי סעיף 192 לחוק העונשין ובעבירה של ניסיון תקיפה של בת זוג, לפי סעיף 382 (ב) לחוק העונשין יחד עם סעיף 25 לאותו החוק.

2. כתב האישום הראשון אוחד שני אישומים; החלק הכללי מספר כי במועד הרלוונטי לכתב האישום היו הנאשם והמתלוננת בני זוג נשואים. בנוסף תואר כי במועד ביצוע העבירות היה הנאשם תחת משמורת חוקית של שירות בתי הסוהר, בכלא שיקמה (להלן: בית הסוהר, או הכלא), והמתלוננת התגוררה בבית הוריו של הנאשם, בתל אביב.

3. על פי עובדות האישום הראשון, בתאריך 23.9.2021, על רקע חשדו של הנאשם כי המתלוננת בוגדת בו עם גבר אחר, עובר לשעה 12:54 הוא הטריד אותה בכך שהתקשר אליה מבית הסוהר ואיים עליה בכך שאמר לה (בשפה הערבית): "שיהיה לך טוב איתו המניאק הזה אחושרמוטה שיהיה לך טוב איתו ישרמוטה, הנה את איתו, ידעתי שאת איתו... טוב אין בעיה... אתגרש ממך ואלך למניאק תהיי בממתינות איתו... אחושרמוטה בממתינות, הזין שלו יותר טוב משלי, הזין שלו יותר טוב משלי ישרמוטה זה מה שאת שרמוטה, את לא משתנה, השרמוטה נשאר שרמוטה, אם היית רוצה שאשמור עליך הייתה הולכת הביתה, אם היית אוהבת אותי היית הולכת הביתה, את לא רוצה שישמרו עליו, זה מה שאת רוצה, עוד משהו?... בכבוד שלי אלמזה בכבוד שלי אני אגיע אליך והיום אני אגיע אליך את רוצה לשחק איתי?... יזיינו את אחותך, אחותך יזיינו אותה".

כתב האישום מתאר 6 שיחות נוספות שביצע הנאשם מבית הסוהר אל המתלוננת, בהמשך לאותן הנסיבות, כדלקמן:

בשיחה אחת התקשר הנאשם אל המתלוננת ואיים עליה בכך שאמר לה (בשפה הערבית): "תשמרי על התחת שלך כשאת הולכת ברחוב יאללה ביי".

בשיחה נוספת התקשר הנאשם אל המתלוננת ואיים עליה בכך שאמר לה (בשפה הערבית): "אם היום לא ירצחו את אמא שלי ואותך ואת כל המשפחה שלי לא יקראו לי עלא אם לא ירצחו את כל המשפחה הזאת וימחקו אותה היום... אם לא ירצחו את אמא שלי כל המשפחה בגללך לא יקראו לי עלא... את רוצה לסבך את כל המשפחה המשפחה את, את רוצה לסבך את המשפחה... אם אני ירד אלוהים מלמעלה לא רוצה אותך, לא רוצה אותך".

בשיחה נוספת אמר הנאשם למתלוננת: "אני לא רוצה לראות אותך, יאללה יאללה ועכשיו תראי את החפלה את תראי אותה, החפלות".

בשיחה אחרת איים הנאשם על המתלוננת בכך שאמר לה (בשפה הערבית): "תפי כוס אחותך יא בת שרמוטה, את שרמוטה, את השרמוטה הכי גדולה בת שרמוטה, ישרמוטה את, ישרמוטה, כוס אחותך אני אזיין את האלוהים שלך כשאצא ואזיין את הדת שלך כשאצא, אעשה ממך לקח לקח ישרמוטה יזונה, לקח, יא שרמיט תפי כוס אחיות שלכם כולכם".

בשיחה נוספת אמר הנאשם למתלוננת: "הפוזות האלה לא עליי כל השטויות שלך אני אף אחת לא עושה עלי פוזות כמה זמן אני חי אחת תבוא תעשה לי דברים כאלה, תעשה לי דברים כאלה".

בשיחה נוספת שח הנאשם כך (בשפה הערבית): "עכשיו לא אתקשר יותר, את רוצה לשנות את המספר? את רוצה לראות? את רוצה לראות אם לא תשני את המספר לא אתקשר יותר? את רוצה שכל אחד ילך לדרכו?".

על פי כתב האישום, "במהלך אותה השיחה, לאחר שהמתלוננת השיבה בחיוב לשאלות הנאשם כי היא רוצה לשנות את מספר הטלפון ולהיפרד מהנאשם", הוא איים עליה בכך שאמר לה: "אמרתי לך תשני את המספר, לא רצית לשנות את המספר, אומר לך תעשי ככה מתחילה ראבק ראבק מניאק אני אחת כזאת שמקללת למה אני צריך אותה, למה אני צריך אותה? היא לא מקשיבה לי, את לא מקשיבה לי למה אני צריך אותך, את לא מקשיבה לי למה אני צריך אותך... ירצחו אותך האנשים בחוץ, מה את חושבת שהם פראירים? בכבוד שלי הם ירצחו אותך ואת כל המשפחה שלך, בכבוד שלי מה את חושבת שהאנשים בחוץ מניאק? הגדולים ממך זיינו אותם בחוץ זיינו אותם...".

כתב האישום מספר כי "בתאריך 23.9.2021 בין השעות 06:45 ל - 19:51 התקשר הנאשם אל המתלוננת מבית הסוהר 216 שיחות.

4. האישום השני מספר כי בהמשך לאיומים המפורטים באישום הראשון, התלוננה המתלוננת נגד הנאשם במשטרה, ופונתה למקלט לנשים מוכות. במועד האמור, 23.9.2021 בשעה 16:00 לערך, יצר קשר עם המתלוננת נהג מונית (להלן: הנהג, או אלפרד) על מנת לתאם עמה את זמן הגעתו לצורך הסעתה למקלט לנשים מוכות.

כתב האישום מספר כי "בהמשך לאותן הנסיבות, באותו המועד, בסמוך לשעה 16:11... חדר הנאשם לתא הקולי של הטלפון הנייד של המתלוננת... ושמע את ההודעות הקוליות שהיו בתא הקולי שבטלפון שלה וביניהן הודעה קולית מאלפרד שעניינה תיאום זמן ומקום איסוף המתלוננת והסעתה למקלט".

בהמשך, סמוך לשעה 16:37, התקשר הנאשם אל הנהג, ושאל אותו לאן הוא נוסע עם המתלוננת; "הנאשם שאל את אלפרד לאיזה כתובת הוא מסיע את המתלוננת ואלפרד השיב לו כי אין לו כתובת". על פי כתב האישום, הנאשם התקשר שוב אל אלפרד, "ושאל אותו היכן המתלוננת נמצאת ולאן הוא הסיע אותה, ואלפרד הסביר לו כי הוא חתם על הסכם סודיות ולא יכול למסור לו היכן המתלוננת נמצאת"; "הנאשם המשיך להתקשר לאלפרד ולשאול אותו היכן נמצאת המתלוננת".

כתב האישום מתאר כי באותן הנסיבות, בתאריך 23.9.2021 בין השעות 16:11 ל - 19:00, הטריד הנאשם את אלפרד בכך שהתקשר אליו 26 שיחות.

בהמשך כתב האישום סופר עוד, כי - "בעקבות שיחותיו של הנאשם לאלפרד, לא הסיע אלפרד את המתלוננת למקלט".

5. כתב האישום השני כולל שלושה אישומים; על פי החלק הכללי, גם במועדים הרלוונטיים לביצוע העבירות כאן היו הנאשם ו(אותה) המתלוננת נשואים, והנאשם שהה במשמורת חוקית של שירות בתי הסוהר, בכלא אוהלי קידר. המתלוננת כבר שהתה במקלט לנשים מוכות. עוד מתואר בחלק הכללי, כי ביום 3.11.2021 במסגרת הליך מעצר עד תום ההליכים, אסר בית משפט השלום בתל אביב על הנאשם ליצור קשר עם המתלוננת (להלן: ההוראה החוקית).

6. על פי האישום הראשון "עובר ליום 24.9.2021, שלח הנאשם את חברו דניאל חטושאל (להלן: דניאל) לפנות למתלוננת ולקבל ממנה את מספר הטלפון הנייד החדש שלה וזאת על מנת שיוכל ליצור עמה קשר. בהמשך לאותן הנסיבות, בין התאריכים 24.9.2021 ועד 17.10.2021, באמצעות הרשת החברתית פייסבוק, פנה דניאל למתלוננת, ובמספר הזדמנויות ביקש ממנה לקבל את הטלפון הנייד החדש שלה, וזאת על מנת שהנאשם ייצור איתה קשר. באותן הנסיבות, סירבה המתלוננת למסור את הטלפון הנייד שלה לדניאל ולנאשם, אך דניאל המשיך לנסות ולשכנע אותה למסור את מספר הטלפון הנייד שלה, בטענה כי הנאשם מעוניין לדבר עמה".

כתב האישום מתאר כי "בהמשך לאותן הנסיבות, לאחר שבמספר הזדמנויות סירבה המתלוננת להעביר לדניאל את מספר הטלפון הנייד שבשימושה, ועל מנת שדניאל יחדל מלהפעיל עליה לחץ להעביר את הטלפון הנייד שלה, מסרה המתלוננת לדניאל מספר טלפון פיקטיבי ... שאינו בשימושה ואינו בבעלותה".

על פי כתב האישום, "עובר ליום 28.10.2021 ... השיג הנאשם את מספר הטלפון הנייד של המתלוננת"; מאותו היום, ועד יום 20.11.2021, הפר הנאשם את ההוראה החוקית בכך שיצר קשר עם המתלוננת והתקשר אליה כ- 800 שיחות מבית הסוהר.

7. האישום השני מפרט 9 שיחות שביצע הנאשם אל המתלוננת המתוארות באישום הראשון, אז התקשר אליה מבית הסוהר, כדלקמן:

בשיחה אחת איים הנאשם על המתלוננת בכך שאמר לה: "אם אני מעוניין להגיע מישהו אני מגיע אליו מתחת לאדמה"; באותן הנסיבות, כך כתב האישום, שאלה המתלוננת את הנאשם למה הוא מתכוון, והנאשם השיב לה: "אני אומר לך שאני רוצה מישהו אני אני אם אני רוצה אחד ושם אותו בראש מגיע אליו מתחת לאדמה". המתלוננת שאלה את הנאשם האם הוא מתכוון אליה, והשיב השיב לה: "אשתי ומכירה אותי".

בשיחה נוספת איים הנאשם על המתלוננת בכך שאמר לה: "תשמעי מה אני הולך להגיד לך טוב טוב, תביני מה אני הולך להגיד לך טוב טוב, אם את הולכת למשטרה ומתלוננת עלי ועושה מה שבא לך אני מביא אותה חופף, כולה מצטבר כל השנה, כולה שנתיים ואני בחוץ...".

בשיחה נוספת איים הנאשם על המתלוננת בכך שאמר לה: "כבודך הולכת למשטרה, גם אני לא יודע אם תספיקי.. אני לא יודע אם תספיקי, לא יודע אם את תספיקי לצאת משם בטח.. את רוצה לשחק איתי, את רוצה שתתמנייקי איתי.. את רוצה להתמנייק? את רוצה להתמנייק?".

בשיחה נוספת איים הנאשם על המתלוננת בכך שאמר לה: "את משחקת באש עכשיו, משחקת באש, את לא מפחדת על עצמך כן, לא מפחדת על החיים שלך, לא מפחדת, את לא חושבת קדימה, את אומרת שאני פגעתי בו ואמשיך לפגוע ולפגוע ולפגוע, את לא אומרת מה יקרה לי שאני חוזר לבית, את תמשיכי לפגוע בי ולפגוע ומשחקת אותה מסכנה ולא מסכנה, את לא משחקת באש, משחקת באש נכון... תעמדי על מה שאת עושה עכשיו, תשארי על דברייך, תלכי לתובעת תעשי מה שבא לך, אבל אני נשבע בקוראן יא אלמאזה כן תרשמי את זה..."

בשיחה נוספת, המתלוננת אמרה לנאשם "אני משטרה (כך במקור - ש.ב.)", והנאשם השיב לה: "מי הביא אותם לכאן? מי עצר אותי? המתלוננת שאלה את הנאשם האם הוא "מתנקם בה בעקיפין", והנאשם איים עליה בכך שאמר לה: "אגיד לך משהו, ואת תחליטי בדבר טוב טוב, אם אני רוצה להוציא אותך מהכוס של אמא שלך אני מוציא אותך.. אם אני רוצה להוציא אותך מהכוס של אמא שלך אני מוציא.. אם את בשם אלמאזה תצאי שנייה בחוץ".

כתב האישום מספר כי "באותן הנסיבות, שאלה מתלוננת את הנאשם אם הוא עוקב אחרי המחשב שלה, והנאשם השיב לה: 'אני אגיד לך למי לשלוח הודעות גם.. אני מראה לך את ההודעות שאת מקבלת, אגיד לך עם מי היית מדברת בהודעות'".

בשיחה נוספת איים הנאשם על המתלוננת בכך שאמר לה: "כוס אמא של המשטרה, על הזין שלי המשטרה, על הזין כל המשטרה וכוס אחותה של המשטרה ותקליטי אני אומר לך כוס אמא של המשטרה וכוס אחותה של המשטרה וקצין הכי בכיר והמדינה כולה, אני שם זין על כל המדינה ועל הזין שלי כולם, ינעל הדת של המשטרה, ינעל רב רב של המשטרה שאת מכירה אותו את מבינה, ינעל האלוהים שלו אני אגדום לך לשכוח את האלוהים של המשטרה אני אגדום לך, בכבוד של אמא כל פעם שאת שומעת משטרה את תגידי מה זה משטרה, מה זה משטרה, ינעל אללה, את חושבת שאת מפחידה במשטרה יאללה תלכי למשטרה, יאללה תלכי למשטרה, יאללה יאללה, כל דבר משטרה בשבילך, כל דבר משטרה, יאללה תלכי למשטרה, יאללה תלכי למשטרה, יאללה יאללה כל דבר משטרה בשבילך, כל דבר משטרה, כל דבר משטרה, אה? משטרה אה בסדר, בסדר גמור, תשמעי אגיד לך משהו, כמה זמן המשטרה תגן על התחת שלך כמה כמה? כמה העולם כמו כוס של נמלה שיקרה לך משהו המשטרה הזאת תעזור לך? הוא יעזור לך במצוקה? תעני... את תגידי לי שאת מצטערת ותשמע שיקרה לך משהו הא, המשטרה עוזרת לך? מביא לך את הזכות שלך תעני לי..."

כתב האישום מתאר כי המתלוננת השיבה לנאשם כי אם יקרה לה משהו הוא "יכלא מאסר עולם בכלא"; הנאשם השיב לה: "טוב תבואי, בסדר גמור... למה נכנס? נכנס בכבוד... אני אומר לך את הכבוד שלי נכון... צפית פעם בתכנית של מישו היה מתחתן למישהי ויש לו שני ילדים ממנה טוב, היה חוזר שיכור וכמה פעמים הרביץ לה והכניסה אותו לכלא פעם ראשונה ופעם שנייה ושלישית, מה הוא עשה בסוף את יודעת מה הוא עשה? חזר, נתן לה כמה סכינים, רצח אותה וביי ביי לונדון... רק מסביר לך... אז מה קרה לו את יודעת? מה אמא שלה אמרה? אמרה איפה המשטרה? איפה המשטרה? משטרה יכלה להחזיר אותה".

על פי כתב האישום, המתלוננת אמרה לנאשם כי הוא מעביר לה מסר שהמשטרה לא תגן עליה; "באותן הנסיבות, השיב לה הנאשם: 'תשמעי אותי, בואי אני אגיד לך משהו טוב, אני רוצה שתקליטי עוד, תשמעי כמה המשטרה תגן על התחת שלך תמיד מפחידה אותי משטרה משטרה.. את תלכי למשטרה'. באותן הנסיבות, אמרה המתלוננת לנאשם כי הוא מפר

את הוראות בית המשפט ושארסור לו ליצור עמה קשר, ושתפנה לתובעת, והנאשם איים עליה: "בסדר, את מתקשרת לתובעת נכון? יאללה תעזרי באלוהים אני מסכים, איך אני איתך סבבה... חאלס אני ואת... סיימנו סיימנו ... בגלל שאני יראה לך מי בגב שלי, נשבע בכבוד".

8. האישום השלישי מספר כי בתאריך 29.11.2021, במהלך עימות בין הנאשם למתלוננת בתחנת המשטרה, ירק הנאשם על מתלוננת וקילל אותה: "שרמוטה, נערת ליווי, זונה".

9. ביום 8.6.2022 הודה הנאשם בעובדות שני כתבי האישום, והורשע בעבירות כמפורט לעיל.

10. התביעה הגישה "תצהיר קורבן עבירה" מאת המתלוננת, מיום 7.6.2022. המתלוננת סיפרה בתצהירה על חששה הרב לשלומה ולחייה ממש מפניו של הנאשם, ופירטה אודות הנזקים שנגרמו לה עקב העבירות שביצע כלפיה.

11. בטיעוניה לעונש טענה התביעה כי מתחם העונש ההולם במקרה דנא נע בין 24 ועד 36 חודשי מאסר בפועל, וביקשה למקם את עונשו של הנאשם ברף העליון "ולגזור 30 חודשי מאסר בפועל". בנוסף ביקשה התביעה "להפעיל את המאסר המותנה במצטבר, להטיל מאסר מותנה בגין אלימות לרבות איומים, פיצוי למתלוננת לרבות קנס ושהעונש יהיה במצטבר לכל עונש אחר שירצה".

התובעת עמדה על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם, ובהם שמירה על גופו ושלוות נפשו של אדם, על אוטונומיית הפרט, וכל אלו מקבלים, לדבריה, דגש מיוחד כאשר מדובר בתא משפחתי. התובעת הטעימה כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים במקרה דנא היא "משמעותית ביותר", וזאת, בין היתר, נוכח ריבוי העבירות של הטרדה באמצעות מתקן בזק, ריבוי עבירות של הפרת צו הגנה, כאשר הנאשם התחקה פעם אחר פעם אחר מקום הימצאה של המתלוננת, ולא נתן לה מנוח.

התובעת סקרה את עובדות כתבי האישום בהן הודה הנאשם, והדגישה כי היה מדובר על מסכת של איומים והטרדות שנפרסה על פני חודשיים, וכל זאת כאשר הנאשם היה מצוי במשמורת חוקית בבית סוהר. התובעת עמדה על כך שהנאשם פנה אל נהג המונית, שאמור היה לקחת את המתלוננת אל המקלט לנשים מוכות, ולבסוף נמנע מכך, נוכח שיחות הטלפון הרבות שהתקשר אליו הנאשם. עוד הפנתה התובעת לתוכן איומיו של הנאשם כלפי המתלוננת, והטעימה כי "מדובר באמירות מטרידות מפחידות וברוטאליות שנשמעו בפניה, מדובר באיומים מהרף העליון". התובעת הוסיפה כי את כל העבירות ביצע הנאשם בעת שהיה בבית הסוהר, ואף בתחנת המשטרה, כאשר ליד אנשי אכיפת החוק, לא נרתע מלהטיל עליה את אימתו.

התובעת הגישה פסיקה על מנת לתמוך בעתירתה ביחס למתחם העונשי שהתבקש על ידה.

אשר למיקום עונשו של הנאשם, בתוך המתחם, טענה התובעת, כי מדובר בנאשם שלחובתו 12 הרשעות קודמות,

הרשעה אחרונה באיומים שלא במשפחה, אך עם זאת - הנאשם מבצע את העבירות כאן כאשר מעל ראשו מאסר מותנה שלא הרתיע אותו, כהוא זה.

12. הסניגור טען לעונש, ולשיטתו מתחם העונש ההולם במקרה דנא נע בין מאסר על תנאי ועד 14 חודשי מאסר בפועל; ההגנה ביקשה להשית על הנאשם "כמה חודשי מאסר בודדים בניכוי תקופת מעצרו", ולגשתה "יש לנכות גם את התקופה בה הנאשם היה שפוט ועצור בסטטוס כפול"; הסניגור ביקש שהקנס שיושת על הנאשם יהיה "סמלי", אך הוסיף שהנאשם "רוצה לפצות אותה" (את המתלוננת).

הסניגור התייחס בטיעוניו לנסיבות ביצוע העבירה, וטען: "האישומים נבעו כתוצאה מחשדו של הנאשם שאשתו בוגדת בו. בשיחות הטלפון ביניהם ובמקום שאשתו תרגיע אותו ותאמר לו אני (לא) בוגדת בך או שתגיד לו דברים כאלה, היא קינטרה אותו, קיללה אותו, איימה עליו ואמרה לו שרוצה לשנות את מספר הטלפון שלה והיא מקליטה אותו".

בהמשך טען הסניגור: "וביום רביעי שהיא אמורה להעביר לו את הכסף לדואר ולהעביר לו, שיקנה דמי קנטינה, היא מודיעה לו - אני לא מעבירה לך. אני לא מקבל את העובדה שאתה בא ומאיים אבל צריך גם במסגרת השיקולים ומבחינת בית המשפט יש להבין למה זה קרה ואת המקום שהוא היה נמצא בו". הסניגור טען עוד, כי המתלוננת "חושפת טפח אבל מכסה טפחיים", בכך שעל פי כתב האישום אמרה לנאשם באחת השיחות ביניהם "עכשיו אני יודעת מי רצח את חאמד.. כלומר היא מאשימה אותו ברצח של אדם אחר"; ובהמשך: "בוודאי שלא ניתן לקבל איומים אבל ניתן להבין את המקום בו נמצא הנאשם באותה נקודת זמן. מצד אחד הוא בתא הפרדה לבדו, אין לו אנשים שיכולים להרגיע אותו, הוא יוצא החוצה לשעה בחצר. אנו בחיים האישיים שלנו אם יש חילוקי דעות אם האשה יוצאים החוצה מתקררים.. או משוחחים עם האשה ומבהירים לה את הבעיות. פה לא רק שהיא לא משתפת איתו פעולה היא מטרטרת אותו, מקליטה אותו, אומרת לו מילים כפי שעולה מתצהיר קרבן העבירה ומכתב האישום, לא עונה לו לטלפונים שזה אותו שלב שיש את הענין של הטרדה במתקן בזק כי הוא מתקשר פעם אחר פעם ואף אחד לא עונה לו. ואומרת לו שיש אמת בחשדות שלו". ובהמשך: "... התקשר 20 פעם לנהג מונית זה נעשה מתסכול כי לא ענו לו. על זה הוא משלם את הדין. הוא מגיע לכאן לשלם את הדין והוא הודה בזה".

הסניגור יצא גם נגד תצהירה של המתלוננת: "... לא הובאו שום אסמכתאות לתוכן, לא מסמכים רפואיים או משהו אחר שהעדה היתה יכולה לצרף. נראה על פניו שהמתלוננת מנפחת את התחושות שלה ומנסה בחלקים מהמכתב להשחיר פניו של הנאשם... אני לא מחפש להשחיר את פניה". הסניגור טען כי הגם שהמתלוננת טענה בתצהירה כי הנאשם סירב להתגרש ממנה, היא ביקשה "שלום בית" בהליך המשפטי בבית הדין השרעי (נע/1).

אף הסניגור הגיש פסיקה שתמכה, לשיטתו, בעתירתו ביחס למתחם העונש ההולם, וכן הפנה לפסק דין על מנת לבסס את בקשתו לניכוי ימי מעצרו של הנאשם מהעונש בתיק כאן, בעת הנאשם היה אסיר.

אשר לנסיבותיו של הנאשם טען הסניגור, כי הוא יליד 1987, וכי - "מדובר במי שנסיבות חייו אינן פשוטות. רק לאחרונה נרצח בן דודו, עוד כמה מקרובי משפחה 3 קרובי משפחה נרצחו. תקופה לא פשוטה שקרתה באותן נסיבות של

האירועים בכתב האישום"; הסניגור הוסיף כי כיום הנאשם הוא שפוט, ומרצה עונשו בכלא "אוהלי קידר", באגף ההפרדה.

הסניגור הטעים כי הנאשם לקח אחריות על מעשיו, הודה בשני כתבי האישום, ובכך חסך את עדותה של המתלוננת בבית המשפט; עוד הוסיף, כי הנאשם "קיבל החלטה מושכלת לטפל בבעיה שלו וזה לא מהיום והיא - שהיתה לו בעיה ברגע שהוא נכנס למצבי לחץ, לנהוג לא כפי שאדם מהיישוב צריך לנהוג"; "הוא שוחח עם העו"סית ואמר לה אני מודע לבעיות שלי, הוא עשה 3 חודשים טיפול פרטני אחד על אחד כל שבוע...".

13. כך הנאשם במילה האחרונה, לפני גזר הדין:

"הלוואי הייתי יכול להחזיר את הגלגל אחורה, הייתי לחוץ ולא הייתי אמור להגיע למצבים כאלה. אני סבכתי את עצמי אבל אני אציין שהיא גם היתה מאיימת עלי ולא כיבדה אותי, הייתי שואל אותה איפה את, אמרה מה אכפת לך. הייתי חושב שהיא בוגדת בי, והיתה אומרת לי, לך תתלונן. מה תעשה?"

אני עם הבדיקות שלי לא פראייר, עשיתי בדיקות, והגעתי לבן אדם, אמר לי היא מתחילה איתי, אז אני רבתי עם הרבה אנשים ועם כל העולם בגללה. זה בעיה שלה ולא שלי. והיא ממשיכה לצאת ורק עכשיו היא יוצאת עם אחד שהיה איתי בכלא והשתחרר לפני כמה חודשים... אני מתנצל על מה שעשיתי ומבקש סליחה. אני מבקש עונש סביר. אני רוצה לשים הכל מאחורי ועברתי הכל פרטני, ואני ב 2.10 רוצה להתגרש. אני שמתי מאחורי הכל".

דיון והכרעה

מתחם העונש ההולם

14. לא היתה מחלוקת בין הצדדים כי יש לקבוע מתחם ענישה כולל, ביחס לכל העבירות בהן הורשע הנאשם; עתירת הצדדים עולה בקנה אחד עם השיקולים שנקבעו על ידי בית המשפט העליון בגדרי מבחן הקשר ההדוק (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014)). העבירות שביצע הנאשם הן חלק מפרשה עבריינית אחת, נגד המתלוננת, בת זוגו.

15. הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות הם שמירה על בטחונה האישי של המתלוננת, ושמירה על שלווה נפשית, פרטיותה, וכבודה. עוד נפגעה השמירה על שלטון החוק והסדר הציבורי במובן של מנהל תקין, וקיום החלטות של בית המשפט, אשר נועדו להגן על המתלוננת.

16. על החשיבות בשמירה על ערכים מוגנים אלה, וחובת בית המשפט להכביד ידו בעבירות של אלימות במשפחה, ראו למשל את קביעת בית המשפט העליון במסגרת ע"פ 4875/11 מדינת ישראל נ' פלוני (26.1.2012) (להלן: עניין

פלוני), כדלקמן:

"... על חומרת עבירות שכאלה בנסיבות זוגיות - משפחתיות, עמדנו בעבר:

'מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. (...) יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם הגדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג...; (...) לא אחת, קיימת תלות כלכלית ורגשית של בת הזוג המוכה בבן הזוג המכה, ותלות זו גם היא מקשה על חשיפת הפגיעה. גורמים אלה ואחרים בשילובם, משווים מימד מחמיר לעבירות אלימות במשפחה". (ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 11.10.2007)).

ובהמשך:

"...כידוע, המחוקק בחר להחמיר את העונשים בגין עבירות המבוצעות במסגרת התא המשפחתי ... להחמרה זו יש לתת משקל, ולשם כך לא די ברטוריקה שאינה מגובה בתוצאה אופרטיבית (ראו פירסט ואגמון-גונן, בעמוד 580). במקרים מן הסוג הנדון לפנינו, על בית המשפט להציב נורמה ברורה וחד משמעית, שלפיה אדם הנוטל לעצמו את החירות לנקוט בדרכי אלימות כלפי אשתו ישלם על מעשיו בשלילת חירותו (ראו ע"פ 4732/10 מדינת ישראל נ' פלוני (טרם פורסם, 2.1.2012))."

17. בית המשפט העליון חזר אך לאחרונה על קביעתו שלפיה חובה על בית המשפט לנקוט בענישה מחמירה, הלכה למעשה, בעבירות אלימות במשפחה, במסגרת ע"פ 375/22 מדינת ישראל נ' בסל (10.2.2022); כך נקבע שם:

"בית משפט זה עמד, לא פעם ולא פעמיים, על מדיניות הענישה המחמירה שיש לנקוט בעבירות אלימות מסוג זה. כפי שצינתי במקרה אחר:

'כפי שהודגש לא אחת, יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה ומרתיעה כלפי עבירות אלימות במשפחה - ואלימות בין בני זוג בפרט - על מנת למגר תופעה נפסדת זו. זאת, בין היתר לנוכח הקושי הקיים לעיתים בחשיפת עבירות אלו, המבוצעות בהסתר מאחורי מפתן הדלת; הפגיעה הקשה שהן מסבות לתחושת הביטחון של בני המשפחה - וקורבנות המעשים בפרט; והחשש מהסלמת המעשים באופן העלול אף לסכן את חיי בני המשפחה, ובהם בת זוגו של התוקף..." (רע"פ 340/21 מסרי נ' מדינת ישראל, פסקה 10 [פורסם בנבו] (28.1.2021); ראו גם: רע"פ 7846/21 אגבאריה נ' מדינת ישראל, פסקה 10 [פורסם בנבו] (16.11.2021); ע"פ 4221/13 ואנוני נ' מדינת ישראל, פסקה 12 [פורסם בנבו] (26.3.2015); ע"פ 3011/17 מכלוף פרץ נ' מדינת ישראל, פסקה 14 [פורסם בנבו] (31.1.2019); ע"פ 966/15 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 15 [פורסם בנבו] (23.12.2015)).

מתאימות לענייננו גם קביעותיו של השופט א' שטיין במקרה אחר: "הביטוי 'אלימות בין בני זוג' איננו משקף נאמנה את

המציאות העגומה שמאחוריו. המדובר הוא, על פי רוב, במעשי אלימות של גברים בנשותיהם אשר נעשים בין כתלי הבית או בסביבה פרטית אחרת באין רואה, באין מפרע, ובאין שומע - או באין מי שרוצה לשמוע; [...] בגינוי ובהוקעה של מבצעי עבירות אלה אין די; את הגינוי וההוקעה כאמור יש לגבות על ידי הטלת עונשים הולמים ומרתיעים על בני הזוג האלימים' (ע"פ 241/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 34 [פורסם בנבו] (16.7.2019), ההדגשה הוספה - י' א').

על בית המשפט להוסיף ולפעול כמיטב יכולתו במאמציו למיגור תופעה קשה זו - כך במישור הרתעת העברייני עצמו, וכן במישור הרתעת הרבים. בגדר זאת, אל לקביעות הנוקבות הנכללות בפסיקת בית משפט זה שחלקן אוזכרו לעיל, להיוותר בגדר רטוריקה בלבד".

18. בית המשפט העליון אף עמד על החומרה של השמעת איומים בתוך המשפחה; ראו לדוגמה את הקבוע בעניין רע"פ 149/19 פפיאשוילי נ' מדינת ישראל (10.1.2019) (להלן: פפיאשוילי), שם דחה בית המשפט העליון בקשת המבקש לערער על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, במסגרתו נדחה ערעורו נגד גזר הדין בעניינו.

המבקש הורשע בגין כך שבמשך כחודשיים התקשר אל בת זוגו קרוב ל - 400 התקשרויות והודעות טלפוניות, ובמסגרתם איים עליה איומים קשים.

בית המשפט העליון דחה, כאמור, את בקשת רשות הערעור, וקבע:

"בית משפט זה הדגיש לא אחת את הצורך להחמיר בענישה במקרים של אלימות והתעללות בין בני זוג (ראו למשל רע"פ 6464/18 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (14.10.2018)). לטעמי, בנסיבות מסוימות נכון אף להחמיר בענישה בגין אלימות נפשית ומילולית בין בני זוג שעלולה להוליד אלימות פיזית בעתיד.

בעניינו, המבקש איים והטריד את המתלוננת בבוטות תוך פגיעה בפרטיותה ובשלמות נפשה מתוך אדנות וקנאה, מבלי לכבד את זכותה לאוטונומיה ואת החלטתה להפסיק את הקשר הזוגי עמו. התבטאויותיו החמורות ואיומיו לפגיעה פיזית בה ובמשפחתה - אשר אף הגיעו כדי איומים ברצח - מצדיקים ענישה חמורה ומרתיעה למניעת הישנות העבירות ומימוש איומיו - ודי בכך כדי לדחות את הבקשה".

19. מידת הפגיעה בערכים המוגנים במקרה דנא היא ברמה גבוהה; השילוב שבין תוכן האיומים שהשמיע הנאשם למתלוננת, האובססיות שהיתה גלומה בהתנהגותו (גם כלפי צד שלישי - נהג המונית), החדירה והפגיעה בפרטיותה של המתלוננת, והיעדר המורא מפני החוק - מצביעים על מסוכנות רבה הנשקפת ממנו כלפיה, ומלמדים על חומרת מעשיו.

20. הנאשם איים והטריד את המתלוננת, ללא הרף, לאורך זמן, וכל האמצעים שנקטה על מנת להתגונן מפניו - לא הועילו; הוא הפר את שלווה ופגע בחופש הפעולה שלה, גם לאחר שהחליפה את מספר טלפון שלה, וגם לאחר שנסה על נפשה למקלט לנשים מוכות, ואף לאחר שבית המשפט אסר עליו ליצור עמה קשר. לא היה מקום או זמן בו

היתה המתלוננת מוגנת מידו הארוכה של הנאשם, מאיומיו ומלשונו הבוטה.

אם לא די בכך, הנאשם ביצע את העבירות בעת שהיה מאחורי סורג וברית, ועבירה אחת אף בוצעה בתחנת משטרה (יריקה על המתלוננת בעת עימות), ואף בכך יש כדי ללמד על ה"תעוזה" (במובנה השלילי) שבמעשיו, על היעדר גבולות, ממש.

21. גם תוכן איומיו של הנאשם כלפי המתלוננת היה ברף חומרה גבוה; כמפורט בכתב האישום, כאשר התגוררה המתלוננת בבית הוריו של הנאשם, איים עליה הלה שכאשר הוא ישוחרר מבית הסוהר - "אעשה ממך לקח", ולאחר מכן איים עליה, בשיחה אחרת, ש"ירצחו אותך האנשים בחוץ מה את חושבת"; עוד קודם לכן, בשיחה נוספת, איים עליה בכך שאמר לה "בכבוד שלי אני אגיע אליך היום אני אגיע אליך"; ובשיחה אחרת, לאחר מכן, אמר לה: "תשמרי על התחת שלך כשאת הולכת ברחוב".

המתלוננת, אשר חששה לשלומה, הסתתרה במקלט לנשים מוכות; כאמור, גם שם איים עליה הנאשם, באומרו לה - "אם את הולכת למשטרה ומתלוננת עלי ועושה מה שבא לך אני מביא אותה חופף, כולה מצטבר כל השנה, כולה שנתיים ואני בחוץ...".

המתלוננת השיבה לנאשם כי אם "יקרה לה משהו" - הוא ייכלא לתקופה של מאסר עולם; תשובתו היתה איום קשה (הפגיעה בערך המוגן באה לידי ביטוי גם מתוכן האיום, וגם נוכח העובדה שהוא נאמר בעת שהנאשם בכלא, והמתלוננת במקלט לנשים מוכות); כך השיב הנאשם לאמירת המתלוננת: "טוב תבואי, בסדר גמור... למה נכנס? נכנס בכבוד... אני אומר לך את הכבוד שלי נכון... צפית פעם בתכנית של מישהו היה מתחתן למישהי ויש לו שני ילדים ממנה טוב, היה חוזר שיכור וכמה פעמים הרביץ לה והכניסה אותו לכלא פעם ראשונה ופעם שנייה ושלישית, מה הוא עשה בסוף את יודעת מה הוא עשה? חזר, נתן לה כמה סכינים, רצח אותה וביי" לונדון... רק מסביר לך... אז מה קרה לו את יודעת? מה אמא שלה אמרה? אמרה איפה המשטרה? איפה המשטרה? משטרה יכלה להחזיר אותה".

אכן, כבוד גדול.

22. הנאשם הטריד את המתלוננת, והפר את שלווה, כאשר גם עבירה זו מבוצעת ברף חומרה גבוה. כך, בעת שהתגוררה עם הוריו של הנאשם, הוא התקשר אליה, מעבר לתוכן השיחות המגלם כשלעצמו הטרדה, כמות השיחות העידה אף היא על האובססיביות שלו כלפיה; ביום 23.9.2021 התקשר הנאשם למתלוננת 7 שיחות בהן איים עליה או הטריד אותה, אך מעבר לכך, בין השעות 06:45 ועד 19:51 של אותו היום, התקשר הנאשם אל המתלוננת לא פחות מ- 216 שיחות. גם אם כולן או אף חלקן הגדול לא נענו - אינה משנה כהוא זה, מבחינת ההטרדה, כמובן.

לאחר שפונתה המתלוננת למקלט לנשים מוכות, התקשר אליה הנאשם בין התאריכים 28.10.2021 ועד 20.11.2021 עוד כ- 800 שיחות (!).

23. לאחר שביום 3.11.2021 אסר בית המשפט על הנאשם ליצור קשר עם המתלוננת, לא רק שהוא לא כיבד את הוראת בית המשפט, אלא שהוא ביצע גם עבירות תוך כדי הפרת התנאים. לא מדובר "רק" על הפרת תנאים של מספר שיחות בודדות (מבלי להקל ראש בחומרת הפרה מעין זו), אלא, כאמור, הנאשם התקשר אל המתלוננת מאות רבות של פעמים, ואיים עליה.

24. אשר לחומרת העבירות של הפרת הוראה חוקית כשעצמן, קבע בית המשפט העליון קבע בעניין ע"פ 1261/15 מדינת ישראל נ' דלאל (3.9.2015):

"עבירות אלו - הפרת הוראה חוקית ושיבוש מהלכי משפט - אינן זניחות, לא טפלות, ואין הצדקה ל'בליעתן' בעבירת השוד ובכך 'לטשטש' ולעמעם את פגיעתן הרעה".

25. במסגרת רע"פ 2099/21 פלוני נ' מדינת ישראל (25.4.2021) (להלן: פלוני), דחה בית משפט העליון בקשת רשות ערעור נגד פסק דינו של בית המשפט המחוזי שקיבל את ערעור המאשימה ביחס לקולת עונשו. שם היה מדובר על הפרת צו שנועד להגן על אדם, ללא עבירות נלוות, בכך שהנאשם הגיע למקלט לנשים מוכות בו שהתה פרודתו עם הילדים, עלה על גג סמוך וקרא לילדיו. בית המשפט המחוזי (בקבלת ערעור המדינה), ובית המשפט העליון (בדחיית בקשת רשות הערעור מטעם הנאשם), עמדו על חומרת מעשיו של הנאשם, והדגישו את הזלזול שגלום בעבירות אלה, נגד רשויות החוק.

בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם "הינו ממאסר מותנה ועד למאסר בפועל בן מספר חודשים שיכול וירוצה בדרך של עבודות שירות", והשית על הנאשם 21 ימי מאסר (שהיוו את ימי המעצר של הנאשם).

בית המשפט המחוזי קיבל, כאמור, את ערעור המדינה נגד גזר הדין, הן ביחס למתחם העונש ההולם, והן ביחס לעונש שהושת על הנאשם, וקבע, בין היתר:

"לא יכולה להיות מחלוקת בדבר הנסיבות החמורות והחריגות של המקרה שבפנינו, כאשר לא רבים המקרים בהם הפרת ההוראה החוקית שנועדה להגן על אדם נעשית בצורה כה בוטה ומאיימת..."

ביהמ"ש נמנע מלקבוע את מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע המשיב בהתאם לעיקרון המנחה, ולא נתן את מלוא המשקל הראוי לערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, למידת הפגיעה בו, ולנסיבות הקשורות בביצוע העבירה; ואף לא בחן את הצורך במקרים שכאלה, בעת גזירת הדין, לשקול גם את הרתעת היחיד וגם את הרתעת הרבים".

ובהמשך:

"יתרה מכך, לא צריך שעובדות כתב האישום יכללו את החרדה שחשה המתלוננת כתוצאה ממעשי המשיב. כל בר דעת יכול להבין, כי מי שברחה מביתה והגיעה למעון לנשים מוכות עם 5 ילדים, לא עושה כן אלא כדי לקבל הגנה,

וכשהתברר לה שאפילו במקום זה לא תוכל להיות מוגנת מפני המשיב, בוודאי חשה חרדה, אימה וייאוש; אך ברור שאחזה בה אימה כשהבינה, כי המשיב יודע היכן היא מסתתרת, ודברים אלה לא חייבים להיות רשומים בכתב האישום כדי שביהמ"ש יוכל להבין זאת.

אך לא רק במתלוננת פגע המשיב בעת שהפר את צו ביהמ"ש. במעשיו הוא גם הביע זלזול של ממש בביהמ"ש ובהליכים המשפטיים...

בנסיבות אלה, אכן מתחם הענישה שקבע ביהמ"ש מקל ואינו הולם את הנסיבות המיוחדות של המקרה, ואנו סבורות, כי יש להעמיד את המתחם בין מספר חודשי מאסר בפועל, שלעיתים ניתן יהיה לרצותם בדרך של עבודות שירות, ועד ל-12 חודשים". בית המשפט המחוזי השית על הנאשם 9 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור מטעם הנאשם, תוך שקבע:

"במקרה דנן אמנם ישנו פער משמעותי בין העונשים שהושתו על המבקש בערכאות השונות, אך אני סבור כי העונש שגזר עליו בית המשפט המחוזי משקף כיאות את חומרת מעשיו. המבקש הפר ביודעין צו שיפוטי שנועד להגן על המתלוננת, ובמקרה דנן נסע מרחק רב ממקום מעצרו לעבר מקלט לנשים מוכות שכתובתו חסויה, ואף ניסה להסתיר את זהותו עת נתפס. בפעולתו זו, מלבד החרדה והאימה שיצר אצל המתלוננת, הפגין המבקש התרסה כנגד רשויות החוק וזלזול בהחלטות בית המשפט, שהקל עמו שוב ושוב עת הורה על חלופות מעצר רבות בעניינו".

26. נסיבות עניין פלוני יפות לעניינו, בשינויים המחויבים. מחד גיסא, שם הנאשם לא עבר עבירות תוך כדי הפרת ההוראה החוקית, אך מאידך גיסא, במקרה שם הנאשם הגיע פיזית למקלט לנשים מוכות.

אולם, בכל זאת, יש בקביעות בית המשפט בפרשת פלוני כדי להמחיש את החומרה הגלומה בעבירה של הפרת צו שנועד להגן על אדם, גם כלפי הרשויות, ובעיקר - ביחס לנזק שנגרם למתלוננת.

27. ההגנה טענה, כאמור, כי "האישומים נבעו כתוצאה מחשדו של הנאשם שאשתו בוגדת בו", והיה בכך, לשיטתה, כדי לגלם נסיבה לקולא.

28. אני דוחה טענה זו בשתי ידיי.

האדנות שבה נהג הנאשם כלפי המתלוננת, פעולותיו האובססיביות כלפיה, במיוחד על רקע חשדו לבגידה מצידה - דווקא מגבירים את מידת הפגיעה בערכים המוגנים במקרה דנא, ואת מידת אשמו של הנאשם. בגידה של אשה בגבר, אם היתה (ואין הדבר משנה בעיני, כהוא זה) - אינה מצדיקה נקיטה באליומות מכל סוג ומין שהוא. אין כאן הבנה, לא נסיבה לקולא, לא ב"קריצה" ("טוב, היא בגדה בו, מה תצפה מגבר פגוע?"), ולא בכלל.

הנאשם נהג במתלוננת כבקניינו, השפיל אותה, קילל אותה, ורמס את כבודה, על רקע הבגידה, לשיטתו; ידעו נא איפוא הכל - בגידה (נטענת, או לא) לא תהווה בימינו אנו כר לטעון לנסיבה מקלה, או ל"הבנה" ביחס למעשיו של פלוני. חלפו הימים, וטוב שכך.

29. הרכושנות של הנאשם כלפי המתלוננת והרדיפה כלפיה על ידו באו לידי ביטוי, בין היתר, בכך שהוא איים עליה לאחר שהשיבה בחיוב לשאלתו אם היא רוצה לשנות את מספר הטלפון שלה ולהיפרד ממנו, בחירתו להודעות בטלפון הנייד שלה, בהטרדתו של נהג המונית שאמור היה להסיע אותה למקלט לנשים מוכות (על מנת לנסות לאתר את מיקומה שם), בהפעלתו של חברו דניאל על מנת לנסות לשים את ידו על מספר הטלפון החדש שלה, וכן בכך שאמר למתלוננת "... אני מראה לך את ההודעות שאת מקבלת, אגיד לך עם מי היית מדברת בהודעות".

30. אני דוחה את טענת ההגנה לפיה השיחות הרבות לנהג המונית נעשו "מתסכול כי לא ענו לו"; לא מדובר על אדם המתקשר אל אדם אחר ולא נענה, ואז הוא מתקשר שוב, אולי עוד פעם - פעמיים. מדובר בנסיבות חמורות, בהן הנאשם התקשר אל נהג אשר אמור להסיע את המתלוננת למקלט לנשים מוכות, אשר התכוונה להגיע לשם בניסיון להימלט מפני אלימותו של הנאשם; אין מדובר בתסכול רגיל או רגעי, מדובר בהתנהגות המחזקת את המסקנה ביחס לאובססיביות של הנאשם כלפיה.

31. בית המשפט העליון, במסגרת ע"פ 792/10 מדינת ישראל נ' פלוני (14.2.2011), התייחס לחומרה המיוחדת של עבירות אלימות במשפחה הנעשות מתוך תפיסה רכושנית כזו שהפגין הנאשם, כך:

"לא פעם, עמד בית משפט זה על חומרתן של עבירות האלימות במשפחה ועל הסכנה הרבה הנשקפת מהן (ראו למשל: ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 11.10.2007) [פורסם בנבו]; רע"פ 6577/09 ניר צמח נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 20.8.2009) [פורסם בנבו]). עבירות אלו, מתרחשות על דרך הכלל בבית פנימה, באין רואה ובאין שומע, ומוסתרות היטב מהסביבה. פעמים רבות, שריו התוקף בקונספציה שגויה לפיה אין בכוחו של החוק לפרוץ את מפתן ביתו, בו רשאי הוא, לשיטתו, לנהוג במשפחתו כרצונו, כמו הייתה קניינו. אלמנטים אלו, המשולבים דרך כלל בעבירות האלימות במשפחה, מעצימים את הסכנה הנשקפת מן התוקף כמו גם את חשיבותם של שיקולי ההרתעה האישית והציבורית".

32. למתלוננת נגרם נזק נפשי רב כתוצאה ממעשיו של הנאשם: חרדות קשות ופחד תמידי על חייה, היא לא ישנה בלילות וחוששת לשלומה. בנוסף, נגרמה למתלוננת פגיעה אנושה בשגרת חייה: היא נאלצה לפרוש מלימודיה במכללה, ואף ניתקה בעל כורחה את הקשר עם משפחתה וחבריה - הכל בעקבות העבירות שביצע כלפיה הנאשם.

כך עלה מתצהיר הקורבן שהוגש מטעמה לבית המשפט. המתלוננת סיפרה בתצהירה אודות הנזק שנגרם לה, בין היתר, כך:

"... נגרם לי נזק ומאוד קשה לי, חוויתי אלימות נפשית קשה וטראומטית ... באותו יום פניתי לרווחה ויצאתי למקלט

לנשים נפגעות אלימות ובדרך על התקשר לבעל המונית והשתלט לי על הפלאפון דרך המענה הקולי. הוא חדר לי לפרטיות ואני מאוד פחדתי וחששתי על חיי. לאחר שזה התגלה עברתי למקלט אחר באותה שעה. לאורך שהותי במקלטים נאלצתי לעבור 4 מקלטים שונים בגלל האיומים שלו ובגלל שחשף את מיקום המקלטים השונים. לאחר שהגישו את כתב האישום הראשון, על א יצר איתי קשר דרך החברים שלו בפייסבוק והשיג את המספר שלי וחזר לאיים עלי. בנוסף כעס כי הגשתי עליו תלונה ובתחנת המשטרה בעימות שהיה בינינו קילל אותי מול השוטרים וירק עלי. אים שהוא ישיג אותי וירצח אותי..."; "אני מרגישה שחוויתי נזק נפשי שמלווה אותי עד היום, מלווה בחרדות ופחד תמידי על חיי. נאלצתי להפסיק את הלימודים מפחד שהוא יפגע בי ויעשה לי משהו. בנוסף בעקבות הנישואים לעלא ניתקתי את הקשר עם משפחתי וכיום אין קשר עימם. אני מתמודדת לבד עם כל האיומים. בנוסף אני חוות הרבה לחץ חברתי ובידוד חברתי בעקבות האיומים שלו... במהלך תשעה חודשים האחרונים אני חווה התדרדרות במצבי הנפשי. אני חווה חרדות וקושי לישון בלילה. קושי להמשיך בלימודי התואר במכללה. אני סובלת מאיומים אלו וזה מפריע לי לעבור תהליך שיקום שאני מנסה לעשות במקלט בחיי..."

33. אשר לנזקים הנפשיים שנגרמים כתוצאה מאירועי אלימות במשפחה ראו למשל את קביעת בית המשפט העליון במסגרת ע"פ 4875/11 מדינת ישראל נ' פלוני (26.1.2012):

"פצעים נפשיים נוטים להגליד באיטיות, בניגוד לעיתים - לפצעים גופניים, ויש שאינם מגלידים לעולם. הנזק הנפשי, אם כן, עשוי להיות חמור ועוצמתי ואין כל מקום להקל בעונשו של מי שבמעשיו גרם אך (או בעיקר) לנזק כזה".

34. לסיכום, מדובר בכתב אישום המגלם "רק" עבירות איומים, ללא פגיעה פיזית, ו"רק" נזק נפשי.

אולם, הנסיבות המפורטות לעיל בהרחבה, ובעיקר השילוב הייחודי שלהן - ביצוע עבירות הטרדה ואיומים קשים, בד בבד עם הפרת צו שנועד להגן על המתלוננת, תוך אובססיביות, קנאה, רכושנות ותחושת שליטה עליה, וזאת כשהיא במקלט לנשים מוכות - מוביל למסקנה כי מדובר במקרה חמור, ומידת אשמו של הנאשם והפגיעה בערכים המוגנים היא ברמה גבוהה.

35. אשר למדיניות הענישה הנהוגה בעבירות של אלימות במשפחה; ידוע כי ביחס לעבירות מסוג זה מנעד הענישה הוא רחב, וכל מקרה מוכרע לפי נסיבותיו; בית המשפט העליון עמד על מנעד הענישה הרחב בעבירות אלימות במשפחה, במסגרת ע"פ 2358/14 פלוני נ' מדינת ישראל (21.5.2014), כדלקמן:

"בעבירות שעניינן אלימות בתוך המשפחה, קיים מנעד רחב ביותר של עונשים, מהם עונשים קלים יחסית, כעולה מהפסיקה שהוצגה על-ידי בא כוחו של המערער, ומהם עונשים חמורים בהרבה מאלו שהושתו על המערער..."

36. במסגרת קביעת מתחם העונש ההולם הבאתי בחשבון, כמצוות החוק, את מדיניות הענישה הנהוגה (שמגלמת אך חלק משיקולי הענישה), אולם זכרתי כי אין להידרש ל"נוסחה מתמטית" או ל"משוואה"; מובן כי על בית המשפט לקבוע מתחם ענישה הולם בכל מקרה לפי נסיבותיו. ראו לענין זה, למשל, את קביעת בית המשפט העליון במסגרת ע"פ 2163/05 אלייב נ' מדינת ישראל (12.12.2005), שם קבע כבוד השופט (כתוארו אז) רובינשטיין, כך:

"אין לכחד, כי קשת הענישה רחבה היא, וכמעט אין לך תחום שלא תמצא בו עונשים חמורים יותר וקלים יותר, על פי הזמן והמקום. השאיפה לאחידות הענישה היא עקרונית, אך אינה יכולה להיות מושגת כענין מתמטי במציאות האנושית; אך הרוח הנושבת מפסק הדין קמא היא נכונה, בכל הכבוד ואנו מבקשים לחזקה".

37. בהמשך לאמור לעיל, אתייחס לחלק מהפסיקה אשר הניחו לפניי הצדדים, וכן פסיקה נוספת, הרלוונטית יותר למקרה דכאן.

38. במסגרת ענין פפיאשווילי דחה בית המשפט העליון את בקשת רשות הערעור מאת המבקש, נגד פסק דינו של בית המשפט המחוזי בגדרו נדחה ערעורו נגד גזר הדין בעניינו.

המבקש הורשע בכך שבמשך חודשיים, ביצע אל בת זוגו קרוב ל-400 התקשרויות והודעות טלפוניות, ואיים עליה איומים קשים.

מתחם העונש שנקבע על ידי בית משפט השלום היה עונש מאסר למשך מספר חודשים ועד לעונש של 15 חודשי מאסר בפועל, ועל המבקש הושתו 9 חודשי מאסר בפועל; ערעורו לבית המשפט המחוזי נדחה, וגם בקשת רשות הערעור נגד החלטה זו.

39. במסגרת רע"פ 7413/14 דוד נ' מדינת ישראל (17.11.2014) דחה בית המשפט העליון בקשת רשות ערעור מאת המבקש, אשר תקף פסק הדין המחוזי שדחה את ערעורו נגד גזר הדין בעניינו.

המבקש הורשע בכך כי ביום אחד, לפנות בוקר, הוא שלח למתלוננת 20 מסרונים, כאשר חלקם בעלי תוכן מאיים כלפיה, וכלפי בני משפחתה. עוד נטען, כי ביום נוסף, לפנות בוקר, התקשר המבקש למתלוננת, על מנת להשמיע באוזניה דברים שיש בהם כדי להטריד או להרגיז. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר מותנה, לבין 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל, והשית על המבקש 5 חודשי מאסר לריצוי בפועל, והפעלה של מאסר מותנה שעמד לחובתו. ערעורו נגד גזר הדין נדחה, וגם בקשת רשות הערעור.

40. במסגרת ע"פ (מרכז) 26073-12-12 פלוטניקוב נ' מדינת ישראל (5.3.2013) קיבל בית המשפט המחוזי ערעורו של המערער ביחס לגזר הדין בעניינו, והפחית את עונשו מ-9 חודשי מאסר בפועל, ל-6 חודשים. המערער הורשע בעבירות של הטרדה באמצעות מתקן בזק, בכך שבמשך כארבעה חודשים התקשר מבית הכלא שם ריצה עונש מאסר, לאשתו בנפרד, וביקש לשוחח איתה בניגוד לרצונה (כתב האישום פרט 19 מועדים בהם התקשר המערער למתלוננת, בין שיחה אחת ל-26 שיחות).

בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר בפועל בדרך של עבודות שירות, ועד 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל, והשית על המערער 9 חודשי מאסר בפועל, על פי נסיבותיו האישיות. העונש הופחת בבית המשפט המחוזי, שקבע כי "בית המשפט קמא לא איזן את החומרה אל מול שאר הנסיבות והחמיר עם המערער... בעניינו, לא

נלוותה להטרדת המתלוננת עבירה נוספת וגם ההטרדה לא היתה ברף הגבוה...".

41. במסגרת ת"פ (ת"א) 29797-01-22 מדינת ישראל נ' זהבי (1.6.2022) הורשע הנאשם בכך שנהג לאיים על המתלוננת בפגיעה בה, בסובביה, ובבתם הקטינה ולהטרידה. הנאשם השמיע איומים קשים ביותר כלפי המתלוננת, על פני תקופה של שנה, "שנדמה שלא יכולים להיות קשים מאלה שעה שאמר למתלוננת פעם אחר פעם כי ירצח אותה, כי ישחט אותה... כי אם תפנה שוב למשטרה ירצח אותה.... וכי עם אנשים מטורפים לא מתעסקים וכי המשטרה אינה מפחידה אותו וכי אין בכוונתו לחדול ושוב חזר ואמר שירצח אותה"; "הנאשם הדגים בפני המתלוננת תנועה של שחיטה בגרון וכן הדגים זריקת אבן לעברה"; "חלק מאיומיו של הנאשם נשמעו פנים אל פנים, הגם שחלק נכבד נוסף הושמע בהודעות קוליות וכתובות". בנוסף, הנאשם תקף את המתלוננת בכך שחנק אותה בצווארה, בנוכחות בתם הקטינה.

בית המשפט (חברתי, כבוד השופטת פוזנסקי-כץ) קבע, כי מתחם העונש ההולם נע בין 14 חודשי מאסר ועד 28 חודשי מאסר, כעונש עיקרי, והשית על הנאשם 22 חודשי מאסר בפועל על פי נסיבותיו האישיות (הופעל מאסר מותנה שעמד לחובתו של הנאשם, כך שסך הכל היה על הנאשם לרצות 24 חודשי מאסר בפועל). בית המשפט הבהיר שהוא מודע לכך שגזר הדין אינו נתמך בפסיקה "נוכח הקושי לאתר מקרים דומים ברף חומרה גבוה כמבקרה שבפניי. עם זאת, צו השעה הוא אשר מחייב הטלת ענישה מחמירה על מי אשר שב ומבצע עבירות אכזריות של איומים קשים ברצח ופגיעה במתלוננת בנוכחות הקטינה...".

42. במסגרת ת"פ (כ"ס) 2158-03-14 מדינת ישראל נ' עלאוה (21.11.2016) הורשע הנאשם בשתי עבירות איומים כלפי המתלוננת, בכך שכאשר היה אסיר, התקשר לגרושתו ואיים עליה בכך שאמר לה שיהרוג אותה; בנוסף, הוא התקשר לבנו ואיים עליו בכך שאמר לו שישרוף את ביתם ושהוא רוצה לשרוף את פניה של אמו.

בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין "מאסר של מספר חודשים בעבודות שירות ועד ל 12 חודשי מאסר בפועל", והשית על הנאשם 7 חודשי מאסר בפועל.

ערעורו של המבקש נגד גזר הדין נדחה (עפ"ג (מרכז) 60712-11-16 עלאוה נ' מדינת ישראל (11.3.2018)), נוכח העדר התייצבותו לדיון בערעור מספר פעמים.

43. הצדדים הפנו את בית המשפט אל פסיקה עונשית נוספת שהתייחסה ברובה לעבירת איומים יחידה, שם נקעו מתחמי ענישה שונים.

התביעה הצביעה במיוחד על פסיקת בית המשפט בעליון במסגרת רע"פ 1293/08 קורניק נ' מדינת ישראל (25.6.2008) שם דחה בית המשפט העליון בקשת רשות ערעורו של המבקש נגד פסק דינו של בית המשפט המחוזי לדחות את הערעור נגד גזר הדין בעניינו.

המבקש הורשע בכך שאיים על גרושתו בכך שאמר לה: "אל תדברי איתי בכלל יום אחד אני אארוב לך בחוץ ואהרוג אותך ואני אפוצץ לך את הפנים כך שאפילו אמא שלך לא תזהה אותך, את נמאסת עלי לא יהיה אותך ואז לא יהיו בעיות". בית המשפט השלום השית על המבקש שנת מאסר בפועל. ערעורו נגד גזר הדין נדחה, וגם בקשת רשות הערעור.

בית המשפט העליון קבע: "בנסיבות המקרה, לא מצאתי כל סטייה שכזו מנורמת הענישה המקובלת בעבירה אותה ביצע המבקש. מסיבות אלו בלבד, דין הבקשה להידחות".

44. ראו פסיקה נוספת הרלוונטית לענייננו, אל חלקה הפנו הצדדים:

□ רע"פ 4008/20 מירוצ'ניק נ' מדינת ישראל (30.6.2020), המבקש הורשע בעבירות של איומים כלפי בת זוגו ובתו, וכן תקיפה סתם שלהן, וניסיון לתקיפה סתם. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי לבין 12 חודשי מאסר בפועל.

□ רע"פ 6191/18 דראושה נ' מדינת ישראל (28.8.2018) הורשע הנאשם בתקיפה חבלנית של בת זוגו ובאיומים כלפיה. בית משפט השלום קבע מתחמים נפרדים לכל אירוע המתחילים במאסר על תנאי או עבודות שירות, ועד 9 או 18 חודשי מאסר בפועל, בהתאמה. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה והחמיר את עונשו של המבקש, בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור נגד פסק דינו של בית המשפט המחוזי.

□ ת"פ (ראשל"צ) 20102-10-20 מדינת ישראל נ' פרדה (13.12.2021) שם הורשע הנאשם בכך ש"טלפן אל דודתה של גרושתו וביקש ממנה למסור לגרושתו להוריד את תמונות ילדיהם המשותפים מהוואטסאפ. כן, אמר לדודה 'אם היא (המתלוננת) לא תוריד את התמונה, אני אהרוג אותה ואותך יחד', וניתק את הטלפון. בהמשך, שלח לדודה הודעות קוליות בהן אמר: 'אני אהרוג אותך ואת אנגודי (המתלוננת)... הילדים הם ממזרים והם לא שלי, אני לא מכיר בהם ולא אפגוש אותם'. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין ששה חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות, ועד 16 חודשים.

□ ת"פ (נתניה) 35111-02-19 מדינת ישראל נ' לזר (19.12.2019) הנאשם הורשע בכך שאיים על אשתו בכך שאמר לה "אם תלכי לבית משפט להתגרש אני אהרוג אותך ואז אהרוג את עצמי". בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר אשר יכול וירוצו בדרך של עבודות שירות ועד ל-15 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים.

45. אשר על כן, נוכח כל האמור לעיל, אני קובע כי מתחם העונש ההולם במקרה דנא נע בין 15 חודשי מאסר בפועל, ועד 30 חודשים.

העונש המתאים לנאשם

46. הנאשם יליד 1987, בעברו 12 הרשעות קודמות, וכן מספר תיקים ללא הרשעה בבית המשפט לנוער.

הרשעתו הראשונה (שלא בבית המשפט לנוער) היתה בשנת 2006, אז הורשע בעבירות של איומים, תקיפת שוטר, היזק לרכוש במזיד, תקיפה כדי לגנוב וגניבה, והושת עליו עונש של שנת מאסר בפועל.

בשנת 2007 הורשע בעבירה של התפרצות למקום מגורים, וגם בגין עבירה זו הושת עליו מאסר בפועל למשך 6 חודשים.

בשנת 2008 הורשע בעבירה של גניבה, וריצה מאסר למשך שנתיים (כולל הפעלת מאסרים מותנים שעמדו לחובתו).

בשנת 2009 הושת על הנאשם מאסר, לתקופה של חודשיים בגין שבל"ר ונטישה באותו יום. ובמסגרת תיק אחר באותה שנה הורשע בעבירה של החזקת נכס חשוד כגנוב והחזקת סם מסוכן לצריכה עצמית.

בשנת 2010 הורשע בעבירה של איומים והחזקת סכין, אז נדון ל-8 חודשי מאסר בפועל.

בשנת 2011 הושת על הנאשם עונש של 30 חודשי מאסר בפועל (סה"כ הוטלו עליו 54 חודשי מאסר, כולל הפעלת מאסרים מותנים שעמדו לחובתו), בגין עבירות רכוש רבות, ובין היתר שוד, ודרישה באיומים של רכוש.

בשנת 2016 הורשע הנאשם בעבירות רכוש, בין היתר התפרצות למקום מגורים וגניבה, ונדון למאסר בפועל של 6 חודשים.

בשנת 2018 השית בית המשפט המחוזי בתל אביב על הנאשם עונש של 66 חודשי מאסר בפועל, בגין עבירות רכוש ואלימות- שוד, פציעה, התפרצות למקום מגורים, וחבלה כשהעברין מזוין.

בשנת 2021 הורשע בעבירת איומים (בתוך הכלא, נגד סוהר), בגינה הושתו עליו שלושה חודשי מאסר, וכן מאסר מותנה לתקופה של 3 חודשים, שהוא חב הפעלה במקרה דנא.

47. במיקום עונשו של הנאשם בגדר מתחם העונש ההולם הבאתי בחשבון, לחומרה, את עברו הפלילי המכביד של הנאשם, גם בעבירות איומים ואלימות (אך לא אלימות במשפחה), וכן את העובדה שמאסרים מותנים רבים שהושתו עליו לאורך השנים, וגם הפעלתם, והשתת עונש ארוכים של מאסרים בפועל - לא הרתיעו אותו מלשוב ולבצע עבירות, גם בבית הסוהר, וגם מחוצה לו.

48. לקולא הענקתי משקל מסוים, מתון, לנסיבות חייו הקשות של הנאשם, כפי שעלו מטיעוני הסניגור, ובהן העובדה ששלושה מבני משפחתו נרצחו, ולפחות אחד מהם, רק לאחרונה.

49. עוד הענקתי משקל משמעותי לקולא להודאתו של הנאשם במיוחס לו במסגרת כתבי האישום, על כל המשמעותיות הנלוות לכך, לצד הבעת החרטה מצידו.

חשוב לומר: לו היה הנאשם מנהל משפט, ומכריח את המתלוננת לעמוד לחקירה נגדית ביחס לטענות הבגידה ועוד (בתחילת המשפט אף נטען כי המתלוננת קשרה קשר עם אסירים אחרים לפגוע בו, פיזית!) - היה עונשו חמור, במידה משמעותית.

50. ראיתי לנגד עיני גם את העובדה שהנאשם פנה לטיפול בשב"ס (כך לפי טיעוני ההגנה), והוא לקח בו חלק במשך שלושה חודשים.

51. ואולם, טיעוני ההגנה העלו כי הנאשם התקשה להפנים את חומרת מעשיו, וניכר כי ניסה לתלות או "להסביר" את איומיו הקשים - דווקא בהתנהגות המתלוננת.

כך, רק למשל, טען הסניגור, כי המתלוננת היתה צריכה "להרגיע" את הנאשם, שחשד שהיא בוגדת בו; כך טען בא כוחו של הנאשם: "בשיחות הטלפון ביניהם ובמקום שאשתו תרגיע אותו ותאמר לו אני (לא) בוגדת בכך או שתגיד לו דברים כאלה, כי קינטרה אותו, קיללה אותו, איימה עליו, ואמר לו שרוצה לשנות את מספר הטלפון שלה והיא מקליטה אותו".

דוגמא נוספת: הסניגור טען כי המתלוננת לא העבירה לנאשם את כספו מביטוח לאומי (טענה שגם אם היא נכונה - אינה משנה מאום), ו"אני לא מקבל את העובדה שאתה בא ומאיים אבל צריך גם במסגרת השיקולים ומבחינת בית המשפט להבין למה זה קרה ואת המקום שהוא היה נמצא בו".

ובהמשך: "... היא (המתלוננת) יכלה להגיד מה שרצתה לפני, אמרה מה שאמרה ואז החלה ההקלטה. היא הדליקה אותו למקום שהיא רצתה לעשות את זה".

דוגמא נוספת: "נראה על פניו שהמתלוננת מנפחת את התחושות שלה, ומנסה בחלקים מהמכתב להשחיר פניו של הנאשם. ניתן לראות... הראיתי בפעמים הקודמות את הנקודות הספציפיות שלא בכתב האישום ואני מראה איך היא השחירה את פניו וניתן ללמוד זאת... אני לא מחפש להשחיר את פניה".

52. דברים אלו נאמרו אמנם מפי הסניגור, אולם פשיטא שהם על דעת הנאשם. אם יטען מאן דהוא אחרת, נפנה אותו אל דברי הנאשם עצמו, בדברו אחרון לעונש, כאשר באותה נשימה עם התנצלותו ובקשת הסליחה, הבהיר: "אני סבכתי את עצמי אבל אני אציין שהיא גם היתה מאיימת עלי ולא כיבדה אותי, הייתי שואל אותה איפה את, אמרה מה

אכפת לך. הייתי חושב שהיא בוגדת בי, והיתה אומרת לי, לך תתלונן. מה תעשה? אני עם הבדיקות שלי לא פראיר, עשיתי בדיקות, והגעתי לבן אדם, אמר לי היא מתחילה איתי, אז אני רבתי עם הרבה אנשים ועם כל העולם בגללה. זה בעיה שלה ולא שלי. והיא ממשיכה לצאת ורק עכשיו היא יוצאת עם אחד שהיה איתי בכלא והשתחרר לפני כמה חודשים...".

ניתנת האמת להיאמר, לא נראה כי הנאשם הפנים את חומרת מעשיו, חרף הודאתו, כלל וכלל.

53. המתלוננת כתבה בתצהיר הקרבן מטעמה כי הנאשם מסרב להתגרש ממנה וסירובו מזיק למצבה הנפשי, ומשאיר אותה חסרת אונים ביחס לעתיד. מנגד, טען הנאשם כי המתלוננת ביקשה מבית הדין השרעי "שלום בית", וממילא הוא מתכוון להתגרש ממנה.

עיון במסמכים שהוגשו מטעם ההגנה בנושא זה (נע/1) העלה כי המתלוננת פתחה הליך גירושין נגד הנאשם, וביום 14.3.2022 הוגשה אל בית הדין השרעי מטעמה הודעה משותפת לשניהם, ולפיה: "אני א"נ... אני וע"נ... סוכם בינינו לשלום בית, כאשר אנחנו מעוניינים בשלום בית, וסוכם בינינו שנשב ביחד עם הבורר, ואנחנו רוצים לקבוע שהסכם הנישואין שהיה בינינו בטל, ואנחנו רוצים להינשא מחדש". אני משקיף בספקנות על מסמך זה.

54. בין כך ובין כך, ברי שלא ניתן לקבוע מסמרות עובדתיות בשאלת המצב המשפטי בתיק הגירושין אותו פתחה המתלוננת, אך יש לקוות כי הנאשם יכבד סוף - סוף את המתלוננת, בוודאי אם יהא שלום בית, אך גם יניח למתלוננת (הרי אמר בעצמו, כי הוא יבקש לגרשה), ויאפשר לה להמשיך בחייה, משפטית ובכלל.

55. לא ניתן לחתום פרשה זו מבלי להרהר, בדאגה, אם אין מקרה זה, המגלם אובססיות, קנאה וחוסר הבנה או הפנמה של חומרת המעשים, לצד התנהגות מתריסה ופורעת חוק (ראו למשל את היריקה בפניה של המתלוננת, בתחנת המשטרה, או פעילות "מונעת" כלפי אדם זר, נהג מונית, בכדי לסכל הגעתה של אשה למקלט לנשים מוכות) - מלמד על סיכון אמיתי לחייה של המתלוננת.

ברי, שבכל מקרה, גם לנוכח עונש מאסר משמעותי, הרי שבסופו של יום - ישתחרר הנאשם; איומיו, לפיו המשטרה או הכלא לא ימנעו ממנו לפגוע במתלוננת האומללה - מדירים שינה. יש לקוות כי הנאשם יתעשת, יתבגר, יתפכח, ויחדל מהתנהלותו האלימה והמפחידה ממש כלפי המתלוננת.

דומני, כי מקרה זה מגלם באופן מובהק את הצורך לעשות מעשה, להגן על נשים מוכות ומאוימות, באשר הן, ולדאוג לכך שלאחר שחרורו הבלתי נמנע מן הכלא - הוא זה שיהא במעקב, תחת פיקוח, בדרך חוקית, ולא המתלוננת תהא זו שתצטרך להצטנף במקלט או להתחבא במחבוא כזה או אחר.

56. לאור כל האמור לעיל, אני משית, איפוא, על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 20 חודשי מאסר בפועל.

במסגרת ע"פ 8244/17 מדינת ישראל נ' פלוני (21.6.2018), קבע בית המשפט העליון:

"לנאשם שהורשע אין זכות קנויה להתחשבות מצד בית המשפט באופן שיורה על ניכוי חלק מימי מעצרו החופפים לימי מאסרו, וברירת המחדל כאשר ימי המעצר הם בחופף למאסר אחר, היא כי ימי מעצר אלה לא ינוכו מן העונש. בנסיבות העניין, לא מצאנו כי ראוי המשיב להתחשבות בדמות ניכוי ימי מעצרו החופפים לתקופת מאסרו, אשר נגזר עליו בהליך פלילי אחר".

במקרה דנא, לא ראיתי כל טעם לסטות מהכלל האמור; ניכוי ימי מעצרו של הנאשם בעת שהיה אסיר חוטא לעיקרון ההלימה ביחס לעבירות שאותן ביצע שלא בתיק דנא, עליהן הוא נותן את הדין. מעבר לכך, הנאשם ביצע את העבירות מושא כתבי האישום כאן בעת שהיה אסיר - וגם מטעם זה אין זה ראוי לנכות את ימי מעצרו בהיותו אסיר.

ב. אני מפעיל את המאסר המותנה מת"פ (ב"ש) 11750-04-20 מדינת ישראל נ' פלוני (30.6.2021) (להלן: תיק התנאי) בן 3 חודשים; הואיל והנאשם הודה ולקח אחריות, ולו פורמאלית על מעשיו, וחסך זמן שיפוטי והעדת מתלונת בשני תיקים שונים, והמאסר על תנאי מקורו באיומים שאינם במסגרת אלימות במשפחה - אקל עם הנאשם, בהיבט זה, כמקובל, כך שחצי מהמאסר על תנאי ירוצה בחופף לעונש הנ"ל וחצי - במצטבר לו.

ג. סך הכל איפוא ירצה הנאשם עונש של 21.5 חודשים בפועל, בניכוי ימי מעצרו, אך לא בניכוי הימים בהם היה אסיר בתיק אחר.

ד. מאסר למשך 6 חודשים, אולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם יעבור עבירות אלימות מסוג פשע, משך 36 חודשים מיום שחרורו.

ה. מאסר למשך 3 חודשים, אולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם יעבור עבירות אלימות מסוג עוון, משך 36 חודשים מיום שחרורו.

ו. מאסר למשך 3 חודשים, אולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם יעבור עבירות של הטרדה באמצעות מתקן בזק או הפרת הוראה חוקית משך 36 חודשים מיום שחרורו.

ז. פיצוי למתלוננת על סך 12,000 ₪ הפיצוי ישולם תוך 90 יום מהיום.

ח. אני מורה על הפעלת ההתחייבות שהושתה על הנאשם בתיק התנאי דלעיל על סך 1,500 ₪, אשר ישולם תוך

90 יום מהיום; לא ישולם סכום זה במועד האמור - ייאסר הנאשם למשך שבועיים נוספים.

כל המוצגים - לשיקול דעת קצין החקירות.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב תוך 45 ימים.

ניתן היום, יא"א תמוז תשפ"ב, 10 יולי 2022, במעמד הצדדים.